

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Α.

SUMMARIUM.

Invocata Musa, ut Ulyssem canat ab eversa Troia errantem, et, amissis omnibus sociis, domum redeuntem (1-10), narratio ducitur ab eo tempore, quo Calypsus insulam ille relicturus est. Absente enim Neptuno, cuius ira virum iam dudum reditu arcebat, decretum fit in concilio deorum, ut Calypso cum ab Ogygia insula discedere domumque reverti sinat (11-95): Minerva autem, quae id maxime agit, in Ithacam ad filium ipsius pubescentem festinat, ubi magna turba procorum, nuptiis Penelopes imminentium, Ulyssis copias quotidianis conviviiis absumit (96-112). Apud eos aeger animi Telemachus assidens reverenter excipit deam, Mentae, Taphiorum regis, specie indutam, quae ipsum variis sermonibus ad spem patris propediem reducis videndi excitat, hortaturque ad concionem Ithacensium agendam, in qua procorum iniurias palam accuset, et ut ipse statim, de patre sciscitatum, ad Nestorem ac Menelaum proficiscatur, recens ab erroribus regressos (113-318). Mox, ubi ex oculis evanuit dea, non sine indicio numinis, Phemius, procorum epulis adhibitus, canere orditur de infelici navigatione Achivorum; quo argumento offensa Penelope cantorem ad alia revocare conatur: sed a filio libere reprehenditur, qui nunc primum etiam cum proci contumacius generosa simplicitate expostulat, et in crastinum indicit concionem, haud dissimulato consilio suo (319-419). Interim flexo in vesperam die proci a cantu et saltatione cubitum discedunt domos, ipseque Telemachus dormitum it (420-444).

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηνᾶς παραίνεσις
πρὸς Τηλέμαχον.

Ἄνδρά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρῴύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο,
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἦσθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. 10

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὴν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός,
Νύμφη πότνι ἔρυκε Καλυψῶ, δία θεάων,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,

τῶ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
 εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
 20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχές μενέαιγεν
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας -
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
 οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος -
 25 ἀντιόων τὰύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἐκατόμβης.

ἔνθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 30 τὸν ὃ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστis·
 τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·

ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται!
 ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ὑπέρομορον ἄλγε' ἔχουσιν.
 35 ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρομορον Ἀτρεΐδαο
 γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
 εἰδὼς αἰπὴν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
 Ἑρμείαν πέμπαντες, εὐσκοπον Ἀργειφόντην,
 μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
 40 ἐκ γὰρ Ὀρέστιαο τίσις ἔσσειται Ἀτρεΐδαο,
 ὅπποτ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἦς ἱμεῖρεται αἴης.
 ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
 πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισει.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,

καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κείται ὀλέθρῳ·
 ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει,
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης· 50
 νῆσος δένδρῆεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστις θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἷ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 τοῦ θυγάτης δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἴμενος καὶ καπνὸν ἀποθρόσκοντα νοῆσαι
 ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε! οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ᾠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην, 65
 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρύν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύνκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 ἀντίθεον Πολύφημον, ὃου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλὸς ἀτρογέτιο μεδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

75 οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπό πατρίδος αἵης.
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστιον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 ὄν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

80 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ᾧ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε·

Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὠλυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἶπη νημερτέα βουλήν,
 νόστιον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὡς κε νέηται.
 αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖα,

90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἶτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδιὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 πέμπω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστιον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἦν που ἀκούσῃ,
 95 ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.

Ὡς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
 ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὄξει χαλκῷ,

100 βριθὺν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὄβριμοπάτρη.

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·

στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,

οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
εἰδομένη ξείνω, Ταφίων ἠγήτορι, Μέντη. 105

εὖρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτρεπον,
ἡμενοὶ ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
κῆρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὄτρηροὶ θεράποντες
οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
οἳ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
ἦστο γὰρ ἐν μνηστήρσι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
ὀσσομένος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἶποθεν ἐλθὼν 115
μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,

τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
τὰ φρονέων, μνηστήρσι μεθήμενος, εἶσιδ' Ἀθήνην.
βῆ δ' ἰθύς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
ξείνον δητὰ θύρησιν ἐφροσάμεν· ἐγγύθι δὲ στίας, 120
χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
δείπνου πασσάμενος μυθήσεται, ὅττιέ σε χροή.

Ὡς εἰπὼν ἠγεῖθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
οἳ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
δουροδόκης ἔντοσθεν εὐξόου, ἔνθα περ ἄλλα
ἔγχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας 130
καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.

παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων

- μνηστήρων· μὴ ξεῖνος ἀνηθεὶς ὀρυμαγδῶ,
 δείπνω ἀδδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθῶν,
 135 ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποικομένοιο ἔροιτο.
 χέρονιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κήρουξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἰνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστήρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξεῖς ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σῖτον δὲ δμῶαὶ παρενήγεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
 150 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστήρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός·
 κήρουξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς ὃ' ἦειδε παρὰ μνηστήρσιν ἀνάγκη.
 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.
 αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλῆν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὅ,τι κεν εἶπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδή,
 160 ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὄστέα πύθεται ὄμβρος,

κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἀλλ' κῆμα κυλίνδει.
 εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίαιτο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησαίαιτ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165

νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἤμιν
 θαλπωρή, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; 170

ὅπποιῆς δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἢ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρῷός ἐσσι 175
 ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

νῦν δ' ὦδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἠδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπιοῖνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον.
 νηὺς δέ μοι ἠδ' ἔστηκεν ἐπ' ἄγροῦ νόσφι πόλης, 185
 ἐν λιμένι Πείθρω, ὑπὸ Νηϊῶ ὑλήεντι.

ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἶπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθῶν
 Δαέστην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἄγροῦ πῆματα πάσχειν, 190

- γρηῖ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρωσὶν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνά γουνὸν ἄλωῆς οἰνοπέδοιο.
 νῦν δ' ἤλθον· δὴ γὰρ μιν ἔφρανετ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερούκεται εὐρεῖ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρούτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κεῖνον ἐρυνκανόωσ' ἀέκοντα.
 200 αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἴω,
 οὔτε τι μάντις ἑὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσειται, οὐδ' εἶπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησιν·
 205 φράσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἔξ αὐτοῖο τόπος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,
 210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν·
 ἐκ τοῦδ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 215 μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 ὥς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμεν·
 νῦν δ', ὅς ἀποτιμώτατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,

τοῦ μ' ἐκ φρασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις. 220

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶνυμνον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέγε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὄδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεῶ; 225
εἰλαπίνη ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνήρ,
αἴσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 230
ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὄδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνήρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
οἳ κεῖνον μὲν αἴιστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
ἀνθρώπων. ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἠδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. 240
νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο·
ἄγχετ' αἴιστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

- ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτήν
 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
 δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 255 εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
 σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
 260 ὄχετο γὰρ καὶ κεῖσε θεῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 265 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες ἢ ὠκύμοροί τε γενεόιατο πικρόγαμοί τε.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἦ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσεται ἐκ μεγάροιο.
 εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων·
 αὐριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἕδνα

πολλά μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι·
 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἴκοσιν, ἣτις ἀρίστη, 280
 ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διός, ἣτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθέ, καὶ εἶρεο Νέστορα δῖον·
 κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ Ξανθὸν Μενέλαον· 285
 ὅς γάρ σε δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστιον ἀκούσης,
 ἢ τ' ἄν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαιῆς ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης, μηδ' ἔτ' ἐόντος, 290
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμά τέ οἱ χεῦναι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλά μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὅπως κε μνηστήρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν 295
 κτείνης, ἢ ἐ δόλω ἢ ἀμφιδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί.
 ἢ οὐκ αἴεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντα ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα; 300
 καὶ σὺ, φίλος - μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε-
 ἀλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀπιγόνων εὖ εἴπη.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἢδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. 305
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·

- ξείν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατήρ ῥ' παιδί, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὄφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξεῖνοισι διδοῦσιν.
 Τῶν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 δῶρον δ', ὅ,τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτὶς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 καὶ μάλα καλόν ἐλάν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ εἰ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἴσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς.
 325 Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός, οἱ δὲ σιωπῆ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδῆν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια·
 330 κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ ἔποντο.
 ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.

δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον ἀοιδόν·

Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν ἀοιδοί·

τῶν ἔν γέ σφιν ἀεῖδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ
οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς 340
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.

τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρὺν καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα· 345
μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήρον ἀοιδόν
τέρπειν, ὅππῃ οἳ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' ἀοιδοὶ

αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
ἀνδράσιν ἀλφησιτῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω.
τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεῖδεν· 350

τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι,
ἧτις ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' ἀντῆς ἔργα κόμιζε,
ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· 360
παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.

ἔς δ' ὑπερῶν ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἳ ὕπνον
ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλῃ γλανκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα·
πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
370 ἔστω· ἐπεὶ τόγχε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
τοιοῦδ', οἷος ὄδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες
πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
375 ὑμᾶ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίσιον νήπιον ὀλέσθαι,
κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἳ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νήπιονοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἧ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑπαγόρην τ' ἔμμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
μή σέγ' ἐν ἀμφιάλω Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσειεν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
Ἀντίνο', ἧ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὅ,τι κεν εἶπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι.
ἧ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ· αἰψά τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.

ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί· 395
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἀντάρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶων, οὓς μοι λήϊσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠΰδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 400
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἴσιν ἀνάσσοις.
 μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνήρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
 κτήματ' ἀπορροῖσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.

ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι· 405
 ὀππόθεν οὔτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαιης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 ἢ τίς ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 ἢ εὖν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν 410
 γνώμεναι! οὐ μὲν γὰρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἔωκει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστιος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
 οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἶποθεν ἔλθοι,
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα μήτηρ, 415
 ἐς μέγαρον καλέσσασα θεοπρόπον, ἐξερέηται.
 ξείνος δ' οὔτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.

Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω. 420
 οἳ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 τρεψάμενοι τέροντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.

425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ,
 ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

430 τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' εὐῶσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὐποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
 ἢ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα

435 δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.

ᾤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πνικμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 ἢ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,

440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 ἔνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶος ἄώτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.